

Но бързо обуздаваше увлечението си при мисълта за другата борба, съ която щѣше да нанесе по-силенъ ударъ на Здравева. Той мечтаеше за тоя мигъ, въ който ще свали маската на героя, ще го смъкне отъ височината, на която се е издигналъ, и чувствуваше въ това не само удовлетворението на обществень борецъ, а и на личното си чувство за мъсть.

Болната бѣше взела отново упоителнитѣ лѣкарства и сега лежеше бледа, бѣла, хубава. Клепкитѣ ѝ хвърляха сѣнка върху лицето и правѣха странитѣ ѝ по-хлътнали. Устнитѣ ѝ потреперваха въ сѣня.

Ася я гледаше нѣжно. Да се разбератъ! Какво го дѣлѣше отъ това сжщество. Въ очитѣ му блестяха сълзи. Не искаше да мисли за своята голѣма вина, за онова таинствено, което ставаше у него и го дѣлѣше отъ жена му. Тая вечеръ не искаше. Налагаше си други мисли. Той трѣбваше само да накаже тоя, който си позволи. . .

Тая вечеръ щѣше да се рѣши. Идѣше деньтъ, хубавиятъ день. Всички ще получатъ своето, а Здравевъ . . .

Погледна часовника си. Деветъ и половина минаваше. Вече го чакаха. Той се наведе и цѣлуна бледото чело на жена си. После излѣзе на прѣсти...

Почти веднага следъ него, Надя отвори очи. Нощната лампа едва освѣтляваше стаята. Тя се надигна и облегна на бѣлитѣ възглавници. Движенията ѝ бѣха уморени, лицето ѝ изглеждаше